

BOEK EEN

Een

i

Zoals zoveel anderen had ik het niet zien aankomen.

Maar William is een wetenschapper en hij zag het wel aankomen; hij zag het eerder dan ik, bedoel ik.

William was mijn eerste man; we zijn twintig jaar getrouwd geweest en zijn inmiddels ongeveer even lang gescheiden. We staan op goede voet met elkaar en zo nu en dan spraken we eens iets af; we woonden allebei in New York, waar we na ons trouwen heen waren verhuisd. Maar omdat mijn (tweede) man was overleden en zijn (derde) vrouw hem had verlaten, hadden we elkaar het afgelopen jaar vaker gezien.

Rond de tijd dat zijn derde vrouw hem verliet, ontdekte William dat hij een halfzus had in Maine; hij kwam er via een stamboomwebsite achter. Hij had altijd gedacht dat hij enig kind was, dus dit verraste hem enorm en hij had mij gevraagd voor twee dagen met hem naar Maine af te reizen om haar te vinden en we vonden haar ook, maar

de vrouw – ze heet Lois Bubar – nou goed, ik had haar ontmoet, maar ze wilde William niet ontmoeten en daar voelde hij zich vreselijk rot over. Tijdens die trip ontdekten we bovendien dingen over zijn moeder die hem volledig van zijn stuk brachten. Ze brachten mij ook van mijn stuk.

Zijn moeder was in ontstellende armoede opgegroeid, zo bleek, érgers nog dan de armoede waarin ik was opgegroeid.

Waar het om gaat is dat William me twee maanden na ons tripje naar Maine vroeg met hem naar Grand Cayman te gaan, waar we vele jaren geleden met zijn moeder naartoe waren geweest en waar we ook weleens met haar en onze meisjes naartoe waren geweest, toen ze nog klein waren. De dag waarop hij naar mijn appartement kwam om me te vragen met hem naar Grand Cayman te gaan, had hij zijn enorme snor afgeschoren en zijn volle witte hardos kort laten knippen – en pas later bedacht ik dat hij dat moet hebben gedaan omdat Lois Bubar hem niet wilde zien en vanwege alles wat hij over zijn moeder te weten was gekomen. Hij was toen eenenzeventig, maar hij moet denk ik als het ware in een soort van midlifecrisis – of oudemannencrisis – terecht zijn gekomen na het verlies van zijn veel jongere vrouw, die haar biesen had gepakt en hun tienjarige dochter had meegenomen, gevolgd door het feit dat zijn halfzus hem niet had willen ontmoeten en de ontdekking dat zijn moeder niet was geweest wie hij dacht dat ze geweest was.

Dus stemde ik in: begin oktober ging ik drie dagen met hem naar Grand Cayman.

En het was vreemd, maar fijn. We hadden allebei een eigen kamer en waren lief voor elkaar. William leek nog terughoudender dan normaal en het was gek om hem zonder

snor te zien. Maar er waren momenten waarop hij zijn hoofd achterover gooide en werkelijk moest lachen. Er bestond een zekere aanhoudende beleefdheid tussen ons; het was kortom een beetje gek, maar wel fijn.

Maar toen we weer in New York waren, miste ik hem. En ik miste David, mijn tweede man die was overleden.

Ik miste ze allebei enorm, vooral David. Mijn appartement was zo stil!

Ik schrijf romans en er zou die herfst een boek uitkomen, dus na ons reisje naar Grand Cayman moest ik het hele land rondreizen en dat deed ik ook; dat was eind oktober. Het was ook de bedoeling dat ik begin maart naar Italië en Duitsland zou gaan, maar – het was best vreemd – begin december besloot ik zomaar dat ik daar niet heen zou gaan. Ik zeg nooit boektournees af en de uitgevers waren er niet blij mee, maar ik ging het niet doen. Toen maart naderde zei iemand: ‘Het is maar goed dat je niet naar Italië bent gegaan, ze hebben daar dat virus.’ En toen merkte ik het op. Volgens mij was dat de eerste keer. Ik stond er helemaal niet bij stil of het naar New York zou komen.

Maar William wel.

ii

Het bleek dat William onze dochters Chrissy en Becka de eerste week van maart had gebeld en ze had verzocht – gesmeekt – de stad te verlaten; ze woonden allebei in Brooklyn. ‘En vertel het je moeder nog maar niet, maar doe

het alsjeblieft wel. Ik bekommer me wel om haar.' En dus hadden ze me niets verteld. Wat best frappant is, want ik vind dat ik een hechte band met onze meisjes heb, hechter dan William, zou ik hebben gezegd. Maar ze luisterden naar hem. Chrissy's man Michael, die in de financiële wereld zit, luisterde echt en Chrissy en hij regelden dat ze naar Connecticut konden gaan om in het huis van Michaels ouders te verblijven – zijn ouders zaten in Florida, dus Chrissy en Michael konden in hun huis terecht – maar Becka stribbelde tegen en zei dat haar man niet weg wilde uit de stad. Alle twee zeiden ze dat ze wilden dat ik wist wat er gaande was en hun vader zei tegen ze: 'Ik zorg voor jullie moeder, dat beloof ik, maak nu maar dat jullie de stad uit komen.'

Een week later belde William op om het me te vertellen en ik was niet bang maar in de war. 'Gaan ze echt weg?' zei ik, waarmee ik op Chrissy en Michael doelde, en William zei ja. 'Binnenkort werkt iedereen vanuit huis,' zei hij en opnieuw begreep ik het niet echt. Hij vervolgde: 'Michael heeft astma, dus hij moet extra voorzichtig zijn.'

Ik zei: 'Maar hij heeft toch geen vreselijke astma', en William zweeg even en zei toen: 'Oké Lucy.'

Toen vertelde hij dat Jerry, een oude vriend van hem, het virus had en aan de beademing lag. Jerry's vrouw had het virus ook, maar zij was thuis. 'Ach Pill, wat naar!' zei ik, maar nog bevatte ik het niet, de ernst van de hele situatie.

Gek, hoe je geest niets toelaat voor je daartoe in staat bent.

De volgende dag belde William om te vertellen dat Jerry was overleden. 'Lucy, laat me je weghalen uit deze stad. Je

bent niet jong meer en je bent iel en sport nooit. Je valt in de risicogroep. Laat me je ophalen en dan gaan we.' Hij voegde eraan toe: 'Gewoon voor een paar weken.'

'En Jerry's begrafenis dan?' vroeg ik.

William zei: 'Er komt geen begrafenis, Lucy. We zitten flink in... in de nesten.'

'Wáár buiten de stad?' vroeg ik.

'Buiten de stad,' zei hij.

Ik zei dat ik afspraken had, ik had een afspraak met mijn accountant staan en ik moest mijn haar laten doen. William zei dat ik mijn accountant moest bellen om de afspraak te vervroegen en dat ik mijn kappersafspraak maar moest afzeggen en over twee dagen klaar moest zijn om te vertrekken.

Ik kon niet geloven dat Jerry was overleden. Dat meen ik serieus, ik kon het niet geloven. Ik had Jerry al jaren niet gezien en misschien had ik er daarom moeite mee. Maar dat Jerry was overleden wilde er niet bij mij in. Hij was een van de eerste mensen in New York die door het virus was overleden; dat wist ik destijds niet.

Maar ik verzette de afspraak met mijn accountant, en ook die bij de kapper, en toen ik naar het kantoor van mijn accountant ging nam ik de kleine lift naar boven; die stopt altijd op elke verdieping en zijn kantoor zit op de veertiende verdieping, mensen persen zich er altijd tussen met kartonnen koffiebekertjes in hun hand en kijken dan naar hun schoenen totdat ze de lift uitstappen, verdieping na verdieping. Mijn accountant is een grote, stevige kerel, even oud als ik en we zijn erg op elkaar gesteld; het klinkt misschien een beetje raar, want we gaan verder niet met elkaar om, maar in zekere zin is hij echt een van

mijn favoriete personen, hij is door de jaren heen altijd ontzettend aardig tegen me geweest. Toen ik zijn kantoor binnenkwam, zei hij: 'Veilige afstand hè', terwijl hij naar me zwaaide en daardoor begreep ik dat we elkaar niet zoals anders zouden omhelzen. Hij maakte een grapje over het virus, maar ik kon merken dat het hem zorgen baarde. Aan het einde van onze afspraak zei hij: 'Neem de goederenlift maar, ik laat je wel zien waar die is. Daar zit je alleen in.' Ik was verbaasd en zei nee joh, dat is niet nodig. Het bleef even stil en toen zei hij: 'Oké. Tot kijk, Lucy B.', terwijl hij me een kushand toewierp, en ik nam de normale lift omlaag. 'Ik zie je eind dit jaar wel weer,' zei ik tegen hem; ik weet nog dat ik dat zei. En vervolgens nam ik de metro richting Downtown om mijn haar te laten doen.

Ik heb de vrouw die mijn haar verft nooit aardig gevonden – ik was dol op de eerste vrouw die het jarenlang heeft ge-verfd, maar zij is naar Californië verhuisd en de vrouw die het had overgenomen heb ik gewoon nooit aardig gevonden. En die dag vond ik haar ook niet aardig. Ze was jong en had een klein kind en een nieuwe vriend en ik besepte die dag dat ze weinig van haar kind moest hebben, ze was kil en ik dacht: ik kom nooit meer bij je terug.

Ik weet nog dat ik dat dacht.

Toen ik thuiskwam, kwam ik in de lift van mijn gebouw een man tegen die zei dat hij naar de sportschool op de eerste verdieping had willen gaan, maar die was gesloten. Het leek hem te verbazen. 'Vanwege het virus,' zei hij.

Die avond belde William me op en zei: ‘Lucy, ik kom je morgenochtend oppikken en dan vertrekken we.’

Het was gek: dat ik niet ongerust was, maar nog altijd soort van verbaasd om zijn aandringen bedoel ik. ‘Maar waar gaan we naartoe?’ vroeg ik.

En hij zei: ‘De kust van Maine.’

‘Máíne?’ zei ik. ‘Meen je dat nou? We gaan terug naar Maine?’

‘Ik leg het later wel uit,’ zei hij. ‘Zorg nou maar dat je er klaar voor bent.’

Ik belde de meisjes op om ze over het voorstel van hun vader te vertellen en ze zeiden allebei: ‘Het is maar voor een paar weken, mam.’ Al was Becka niet van plan ergens heen te gaan. Haar man – hij heet Trey en hij is dichter – wilde in Brooklyn blijven en zij zou bij hem blijven.

iii

William stond de volgende ochtend voor de deur; hij zag er wat meer uit zoals hij er jaren geleden uit had gezien, zijn haar werd weer langer en zijn snor kwam terug – het was vijf maanden geleden dat hij hem had afgeschoren – al was zijn snor niks bij wat hij ooit was geweest en vond ik William er een beetje gek uitzien. Ik zag dat hij een kale plek op zijn kruin had; zijn hoofdhuid was roze. En hij kwam ook vreemd op me over. Hij stond nerveus mijn appartement rond te kijken alsof het hem niet snel genoeg ging. Hij nam plaats op de bank en zei: ‘Lucy, kunnen we alsjeblieft nú gaan?’ Dus stopte ik snel wat kleren in mijn paarse koffertje en liet ik de vuile vaat van het ontbijt staan. Marie, de vrouw die mijn appartement helpt schoonhouden, zou de volgende dag komen en ik laat liever

geen vuile vaat voor haar staan, maar William wilde echt vertrekken. ‘Neem je paspoort mee,’ zei hij. Ik draaide me naar hem om. ‘Waarom zou ik in vredesnaam mijn paspoort meenemen?’ vroeg ik. En hij haalde zijn schouders op en zei: ‘Misschien gaan we wel naar Canada.’ Ik ging mijn paspoort halen en vervolgens pakte ik mijn laptop en legde hem weer neer. William zei: ‘Neem je computer mee, Lucy.’

Maar ik zei: ‘Nee, voor die paar weken heb ik hem niet nodig. Alleen de iPad is prima.’

‘Ik denk dat je je computer beter mee kunt nemen,’ zei hij. Maar ik nam hem niet mee.

William pakte de laptop en nam hem mee.

We gingen met de lift naar beneden en ik rolde mijn koffertje naar zijn auto. Ik droeg de nieuwe voorjaarsjas die ik onlangs had gekocht. Hij was donkerblauw met zwart en de meisjes hadden me een paar weken daarvoor, toen we voor het laatst in Bloomingdale’s waren, overgehaald hem te kopen.

iv

Wat ik die ochtend in maart niet wist: ik wist niet dat ik mijn appartement nooit meer zou terugzien. Ik wist niet dat een van mijn vrienden en een familielid aan dit virus zouden overlijden. Ik wist niet dat mijn band met mijn dochters op manieren zou veranderen die ik nooit had voorzien. Ik wist niet dat mijn hele leven nieuw zou worden.

Dat zijn de dingen die ik die ochtend in maart niet wist, toen ik met mijn kleine paarse rolkoffertje naar Williams auto liep.

Terwijl we de stad uit reden, keek ik naar de narcissen die naast mijn gebouw bloeiden en naar de bloesembomen vlak bij Gracie Mansion; het zonnetje straalde aangenaam warm en er liepen mensen over straat en ik dacht: o, wat een mooie wereld, wat een mooie stad! We reden de FDR Drive op, er was zoals gewoonlijk veel verkeer en aan de linkerkant was een groepje mannen op een met gaashekwerk omheind plein aan het basketballen.

Toen we op de Cross Bronx Expressway zaten vertelde William dat hij een huis had gehuurd in een stadje dat Crosby heette – het lag aan de kust – en dat Bob Burgess, Pam Carlsons ex-man van jaren geleden, daar nu woonde en het voor hem had gevonden. Pam Carlson is een vrouw met wie William jarenlang af en aan een verhouding heeft gehad, dat doet er niet toe. Het doet er nu niet meer toe, bedoel ik. Maar Pam heeft nog altijd goed contact met zowel William als haar ex-man Bob en blijkbaar werkte Bob als advocaat in dat stadje en had de eigenaresse van het huis het kortgeleden in de verkoop gezet. Haar man was overleden en ze was naar een woonzorgcentrum verhuisd en had Bob gevraagd de woning te beheren. Bob zei dat we in het huis konden verblijven; de huur was nog geen kwart van de huurprijs van mijn appartement in New York en William heeft sowieso geld zat.

‘Hoelang?’ vroeg ik weer.

Hij aarzelde. ‘Misschien maar een paar weken.’

Het rare als ik erop terugkijk is dat ik gewoon géén idee had wat er gaande was.